

— ხედავ ნიანგს რა მოხვლია, გაწვემტილა, დაჯახებია და წარჩეო
 დაბტერეულა!
 — რა გ'კვირხს რკინის გზის ნომერია, მაშ რა მოუვილოდა!

ნ.ს. ქოქიაშვილის

ს.ს.ს. 35
 მასალა გან 2000
 გამოსარ 100
 სსსსსსსსსსსსსს
 ნიანგის გზის
 27. 17 1917
 20. 3000
 კ. ილიაძე



ტ რ ა ნ ს კ ო რ ტ ი — ს კ ო რ ტ ი

მოგეხსენებათ, ადამიანის მთელი სხეული დაქაჩულია სისხლით ხავესე მიღებით, რომელსაც არტერიები და ვენები ჰქვია და რომლებიც დებულობენ გულიდან გასაწმენდ სისხლს, წმენდენ ფილტვებში და უკანვე უბრუნებენ გულს, საიდანაც გაწმენდილი სისხლს დებულობს მთელი ორგანიზმი.

ასეთსავე ფუნქციას ასრულებს რკინის გზის ტრანსპორტი სახელმწიფოებრივი ცხოვრების სისტემაში. წარმოვიდგინოთ ადამიანის აგებული ბაში ასეთი უბედურება: თუ სისხლის სადენი მიღები, ანუ როგორც ზევით უწოდებთ არტერიები და ვენები გაფუჭდა, დაზიანდა, რა მოუვა ადამიანის სხეულს? იმ წამსვე გულის მუშაობა შეწყდება. გული კი ასეთი აპარატია, რომლის შეჩერება ადამიანის სიკვდილს ნიშნავს.

ჩვენ არაფერს ვიტყვით (სინა-რულის გამოთქმის მეტს), თუ ასეთი ბედი ეწვეოდა ჩვენს მტრებს და ორგულებს, მაგრამ ჩვენთვის ასეთი რამ მიუღებელია, რასაც ჩვენ მხოლოდ ბურჟუაზიული საზღვარციფო-

ბი თუ გვისურვებენ, აქედან აშკარაა, თუ როგორ უნდა უფლიდეთ ჩვენ სისხლის სადენ მიღებს და, თუ შედარება რკინის გზის ტრანსპორტისა სისხლის სადენ მიღებთან სწორია, მაშინ ცხადია რკინის გზის ტრანსპორტი საზოგადოების ყურადღების ცენტრში უნდა იქნეს მოქცეული! ასეთი ყურადღება არსებობს!

საბჭოთა სახელმწიფოს კარგად ესმის რკინის გზის ტრანსპორტის უდიდესი მნიშვნელობა და მისი გაუმჯობესებისათვის მიიღებული ყოველგვარი ზომები და საშუალებები! მიუხედავად ამისა ჩვენს რკინის გზაზე ყველაფერი რიგზე არ არის. ეს იმიტომ, რომ ჩვენი ცხოვრების ამ ხისხლის სადენ მიღებში ისეთი ორფეხა ცხოველები ბუნაგობენ, რომლებიც თავისი ბანჯგვლიანი თათებით აზიანებენ მიღებს, რის გამოც ხშირად ხდება ჩვენი საზოგადოებრივი გულის ცემის შესუსტება.

ამის მიზეზი მრავალია. მათ შორის კი ერთ-ერთი მიზეზთაგანია რკინის-გზელების „სპორტი“.

თავისთავად ცხადია, რომ სპორტის მნიშვნელობა დიდია და ყოველი ადამიანი სპორტსმენი უნდა იყოს, რათა „მის ჯანსაღ სხეულში ჯანსაღი, სული „იყოს მოქცეული“, მაგრამ ყოველნაირი სახის სპორტი ყველასათვის არ არის გამოსადევი.

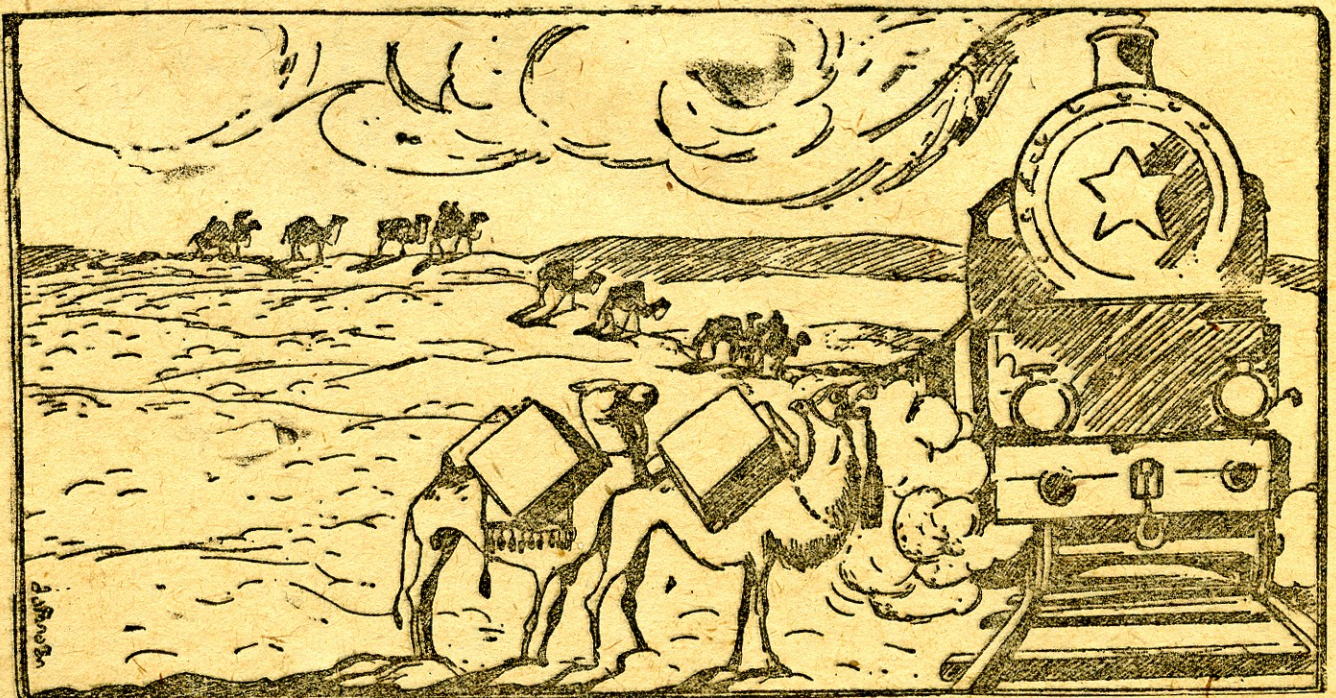
მაგალითად, ჩვენი ზოგიერთი რკინისგზელები გატაცებული არიან ისეთი „სპორტით“, რომელიც არც მათ ჯანმრთელობას და არც რკინის გზის ტრანსპორტს სარგებლობას არ აძლევს. რკინის-გზელები ამ ხასიათის სპორტს უწოდებენ „დაჯახებას“. საბჭოთა ხელისუფლებამ ეს სპორტი დიდი ხანია აკრძალა, რადგან ამ სახის სპორტით რკინის-გზის ტრანსპორტს, როგორც მოგახსენებთ, დიდი ზიანი ადგება. მიუხედავად ამისა სპორტი „დაჯახება“ რკინის-გზელების ტრადიციაში არის შესული რაც ძირ-ფესვიანად უნდა იქნას აღმოფხვრილი.

საჭიროა მკრტი რეპარაციული ზომები „დაჯახების ტენის“ წინააღმდეგ.

მუშებარა.

ახალი რკინის გზები საბჭოთა აღმოსავლეთში

ნან. მარიაშვილი



— ეს რა საშინელება მოიხატა კშენითა და უჯირლით!
— რამ შეგაშინა! ჩვენი მგლობარია, ჩვენ განგვტვირთავს ამ აუტანელ მუშაობისაგან.

ნაკარეული ნაფარეული და ჩაქური

(ნამდვილი ამბავი)



მეტარებელი გამალებით მიჰქროდა თბილისიდან მოსკოვისაკენ.

მას უკვე რამდენიმე საათი ჩვეულებრივი დაგვიანება ჰქონდა და ეს გაჭანება ამ გაროვევის გამოსწორების მიზნით იყო გამოწვეული.

ვაგონ - რესტორანში შეზავებები წელით შეექცეოდნენ სადილს.

მათ არაფერი იჩქარებოდათ, რადგან მანძილი კიდეა ბევრი იყო და რჩენილი გასაგლოოათ და დაგვიანების დაფარვის მუვიერ მერტი ვარაუდია იყო მოსალოინელი.

მეთარეუ კიდევ იმტომ, რომ კერძი აუჩქარებლათაც მალე თავდებოდა სიმიტის გაით.

გემოვნებითაც ვერ იყო ძალიან მადიანათ საქმელო.

ერთ მაგიდას უსხედით: მომღერალი მიგაი, შამშე ლეყავა, პაპულაა ორჯონიკიძე, ვართ ბოლქვაძე, და მე.

შამშეს ჩვეულებრივით თან წამოვით ხვანჭკარის ოცინო და, წარმოიღვინეთ, ისედაც მხიარული, დაუ რა კარგ ხასიათში იქნებოდა ის! თუმცა არც ჩვენ ვიყავით მოწყვნილები და სიამოვნებით შეგვექცეოდით წითელ და ტყბილ ხვანჭკარის.

მიგაის თუმცა ძალიან მოსწონდა ხვანჭკარი, მაგრამ ის მანც ქებით იმსენებდა თელოინს და ნაფარეულს, რომელითა ერთი ყუთი თურმე ანავე მატარებლის საბარგო ვაგონით მოდიოდა ლუბინგრადში მის მისამართზე.

ის გულოწრფელათ და დაქინებით გვევატიყებოდა ლენინგრადში და, გვეპირდებოდა ჩვიდმეტე წლის თელოინით და ნაფარეულით გამაპანძლებას.

თუმცა ყველანი დავპირდით მან ლენინგრადში სტუმრობას, მარა დაპირება მხოლოთ მე შევასრულე და, მხრილაც ვეწვიე რამდენიმე დღის შემდეგ.

ყუთი ჯერ არც კი ვაეხსნა სიფრთხილის გამო, რომ არ შემოხაროდა ღვინო ჩვენს წვევამდე.

მანამ სუფრას ვაშლიდენ, ის შეუღდა ყუთის ვახსნას ისეთი მიზრობით, როგორსაც ჩვეულოა სკენახე.

მეც შევსცქეროდი მის მოქმედებას ასე, როგორც პარტერის პირველ რიგში უბილეთოდ მჯდომარე.

ეს იმიტომ, რომ მიგაის ჩაქური არა ჰქონდა და ვერ ახერხებდა უმოსოდ ყუთის ვახსნას.

დამჭირდი სამეგლოდ საქმეში ჩარევა მიხრა - მხრით ვერა, მაგრამ მოხერხებით ვაჯობებ მიგაის და ვაფხვნი ყუთი.

უნდა გენახათ მსახიობის და პოყურებლის ხანვთა გამომეტყველება, როდესაც თავი ახვალეთ ყუთს.

რა გეონით თქვენ, რომ გამოიწვიო ეს არჩვეულებრივი გამომეტყველება?

რაც უნდა იხეთქოთ თავი, მანც ვერ მოხვდებით! ისევე მე ვატყვით: ჩვიდმეტე წლიან ნაფარეულისა,

და თელოინის თორმეტი ბოთლები
ვაგიერ შიგ ალმონდა ჩაწყობილ
ექვსი და ასეთი ჩაქური...



ერთი ამ ჩაქურთაგანი წამოვიდეთ თან, რათა „ნიანგის“ შემეგობათ თავში ჩავცხო რკინის გზელ ამ ვაბატონებს, რომლოდც ნაბარეულით აძვრენენ ვადასაგ ხვენ ყუთებიდან ხაქონელს და ყლინწს, ყლიას, ან წინამს უშვებიან ხოლომე და სამხიეროთ აწყობენ შიგ ატურებს, ქვებს, ან სხვა ყუთებიდან ამოატრეულ სხით ხაქონელს, რაც მათ არ გამოიდგებათ.

ს. თ.—იბ.

3

ნ.ბ. დონსი



ორთქლმავალი: — ვინ ოხე-რი, რა ნაგავი მექიჩავება უკან და ხნელებს ტემპების მომატებას.



ნიანბი-ზგის შიში

თავმჯდომარე ნიანგობდა,
თუ პირიქით — სულერთია,
და მდივნობდა თვითონ ცაკის
სეკრეტარი ჩვენი ს.-თია
თავმჯდომარეს მარჯვნივ ეჯდა
თავმჯდომარე პოზდევცი.

ტანად კაცი ტანმოორჩილი,
მეგრამ საქმით-მართლად მდევცი.
მარცხნივ — კაცი მეტადი ზორბა
ამხანაგი პაპულია;

4
ფი საქმის კეთებაში
ტყვია არის და „პულია“.
გარშემო კი — იდგა, იჯდა
ნიანკორთა სპა-ლაშქარი.
გახსნა სხდომა ნიანგმა და...
და დაიწყო საუბარი:

— ამხანაგებო, უნდა ვთქვათ, რომ
რკინის გზას დავვიანებით მივბე-
ცივთ ყურადღება, მაგრამ...

— არა უშავს, დავვიანება რკინის
გზას არ ვუცხოვებ! — ჩაუნისკა-
რტა ყუმბარამ.

— მაგრამ, — განაგრძო ნიანგმა, —
ჩვენ ეს ნაკლი და გარღვევა დაკვირ-
თი წესით უნდა გამოვასწოროთ.

— გამოვასწოროთ, გამოვასწო-
როთ! — ერთხმად გაისმა ნიანკორო-
თა ძახილი.

— ამიტომ, ამხანაგებო, მე გადა-
ვწყვიტე შეფომა ავილით რკ. გზა-
ზე... (აბლოდისმენტი და „ვაშას“ ძა-
ხილი).

— ამხანაგებო, რკინის გზაზე ჯერ
კიდევ ბლომად არიან მოკალათებულ-
ლი ანტისაბჭოთაი ელემენტები...

— საჩუქრით გაუგზავნოთ ემიგრან-
ტებს! — წამოიძახა ჰაზირამ.

— დიან, ხაქიროა რკ. გზის სრული
გაგანსადება. ჩემი და თვითვეული
ჩვენთაგანის ჩანგალი მზად არის
რკ. გზის სამსახურისათვის... (აბლო-
დისმენტი):

— სიტყვას ნუ მაწყვეტინებთ.

— სიტყვას კი არა მატარებელი
წყდება! — ჩაილაპარაკა ისეღობა, მა-
გრამ ყველამ გაიგონა, რადგან ტა-
ში უცბად შეწყდა ნიანგის ნიშანზე.

საპასუხო სიტყვით გამოვიდა ამ-
ხანაგი პაპულია. ნიანგს მადლობა
გადაუხადა შეფობის მიღებისათვის
და რკ. გზასთან უფრო დაახლოვე-
ბის მიზნით გადასცა რკინის გზის
უფასო ბილეთი. ისეთი ტაში და

„ვაშას“ ძახილი ატყდა, რომ გამოე-
ღვიძათ ა.-კ. რკინის გზის ხაზზე ყვე-
ლა ჩამოძინებულ მგისრებს, მემუნი-
რუტეებს, რევიზორებს, სალგურის
უფროსებს და მათ თანაშემწეებს.

— ეშ, აჟ კი შვიდობით ტყბილი
ჩამოძინებავ. — ამოიოხრეს მათ და
ფხიზლად თავიანთ ადგილას დად-
გენ.

სწემიო სხდომის შემდეგ ამხ.
ნიანგმა შემდეგ ბრძანება გამოაცა-
რკინის გზის შეფი ვართ,
და შეფი ნამდვილი.

ჩვენ ვიცით — ეს საქმე
არ არის ადვილი.
შეფები ბევრია,
შეფობა ხშირია,
(ყურსაც არ იბერტყენ.
შეურტხვეთ ცხვირია).
ბევრია შეფებში

სიტყვების მჩქევა,
მაგრამ ჩვენ არა ვართ
ასეთი შეფა.

ვითყვით და გათავდა.
სიტყვა ბეჭიოი.
არ ვიცით შედრეკა,
ვათ საქმის გამჭედი.
ჩიონი თქმა არ არის

ზერვლე და ფუქი.
დაარსდეს ყურნალში
რკინის გზის „მუხრუჭი“
და ყოველ ნომერში
რკინის გზა გაშუქდეს.
რკინის გზის ხაზზედაც
ჩვენი ხმა აქუბდეს.

მემორკული შარკი



ამხ. ჯეჯელაშვილი: (რკ. გზ. სატყეო
განუ. დამეგ)

აუსილებლად „კურდღელი“

(ნამდვილი ამაგვი რკინის გზით მოგზაურობიდან)



— რკინის გზა და კურდღელი? — გაი-
ცემს მკითხველი და მართალიც იქნება
ის.

მართალიც და გადაირია ხალხი ამ კურ-
დღელზე წერით. სად გნებათ, რომ კურ-
დღელს არ ახსენებდნენ? ხორციის საკი-
თხია და უმძველოდ კურდღელი უნდა
იყვეს შიგ ცენტრალური ფიგურად. მუც-
ხოველეობის საკითხია და აბა, უკურ-
დღლოთ როგორ შეიძლება! დამზადების
საკითხში — კურდღელი, ბოსტანისა და ბო-
სტნეულის ნაჩვენებ უტილიზაციის საკი-
თხშიც — ისე კურდღელი თავისი თრი-
აშვერილი ყურით.

კურდღელსა და რკინის გზას შორის
არის ბევრი შემადგენელი ძლიერი.

ზოგ მატარებელს კურდღელი კიდევ
გაასწრებს, მაგალითად — აღმართში. თაგ-
დაღმართში კი გადაკონტროლდება კურ-
დღელი უფრო ადვილად ვიდრე მატარ-
ებელი, მაგრამ, სამაგიეროდ, ზიანს კი
ნაკლებს განიცდის ამ შემთხვევაში.

სიტყვა გამომტელდა და, რაც მოეხარია
— გადაიშინა. ამ წერილში მე მინდა
მოგიყვებოთ წმინდა წყლის რკინის გზის
კურდღელზე.

კურდღელს (ანუ რუსულად — „ზაინი-
კებს“) იმ მგზავრებს ეძახიან, რკინის
გზის მატარებელზე ბოლოთების აღება,
რომ ეჯივრებათ.

ცოდვა გამელანებული სჯობია ერ-
თხელ მე თვით ვიხსენებთ ასეთი „კურ-
დღელი“.

— აქ სიტყვა — „ვიახელი“ რომ სხვა ნი-
რად არ გაიგოს პატენტებულმა მკითხვე-
ლმა, მომიწინებს იმის განცხადება, რომ კურ-
დღელი, მისი პატენტებული ხორცი კი
არ მიჭამია, აოაბედ უბილითოდ გიახ-
ლით მატარებელში.

არ წამოვიდოდი უბილითოდ, მაგრამ ქუ-
თისის რკინის გზის სადგურის სალონო-
სთან იმდენი ხალხი იყო შექუჩებული,
რომ მატარებელზე დარჩენის შიშით ავი-
ლე და პირდაპირ ბილეთის მოუმზარაგე-
ბლად შევედი ვაგონში.

დიძრა თუ არა მატარებელი ჩემს წინ
იაჭესავით აიტუნა კონტროლორი და,
ბილეთის ფასთან ერთად, კაი მოზრდილი
ჯარიმაც გადამასდევინა.

ღირსშული ვილი



მშობლები: მამა და დედა
ასეთნაირი რაკია, —
არ გვიყვარს, შვილი იმათი
არზს წუნი და ბრაკია.

პირველად ეს მე, ცოტა არ იყვეს, ვი-
უკადრის, მაგრამ შემდეგ, როცა რკინის
სადგურის თბილისისკენ გამოვიღებულს
ფიგე თბილისისკენ თავს წამომადგა
და ისევე ბილეთის ფასი და ჯარიმა მომ-
თხოვა მე უკვე ბედს შევეურიფვი და
თან საომეგნებითაც გაფუწოდე მას მოთ-
ხოვნილი თანხა.

ავგამეთის აქეთაც ისეთივე საომით და-
ეთუთავლე ფული და შორაბნის შემდეგაც.

მაგრამ, მოგეხსენებათ, დაუღვევლი
ზღვაც არ არის. და გარდა ამისა, ცოტა
გაძინებდაც იყო საჭირო იმის შესახებ,
რომ ჩემ მიერ გადახდილი ფული სოცია-
ლისტური სახელმწიფოს რკინის გზის
სალონის არ ასეცდებოდა. ამიტომ შორა-
ბნის შემდეგ კონტროლორს ქვითარი
მოვსთხოვე, მიღებული ფულის გასამარ-
თლებელი საბუთი. ქვითარი რაა, რომ
იმან კაცი შუაშინოს!

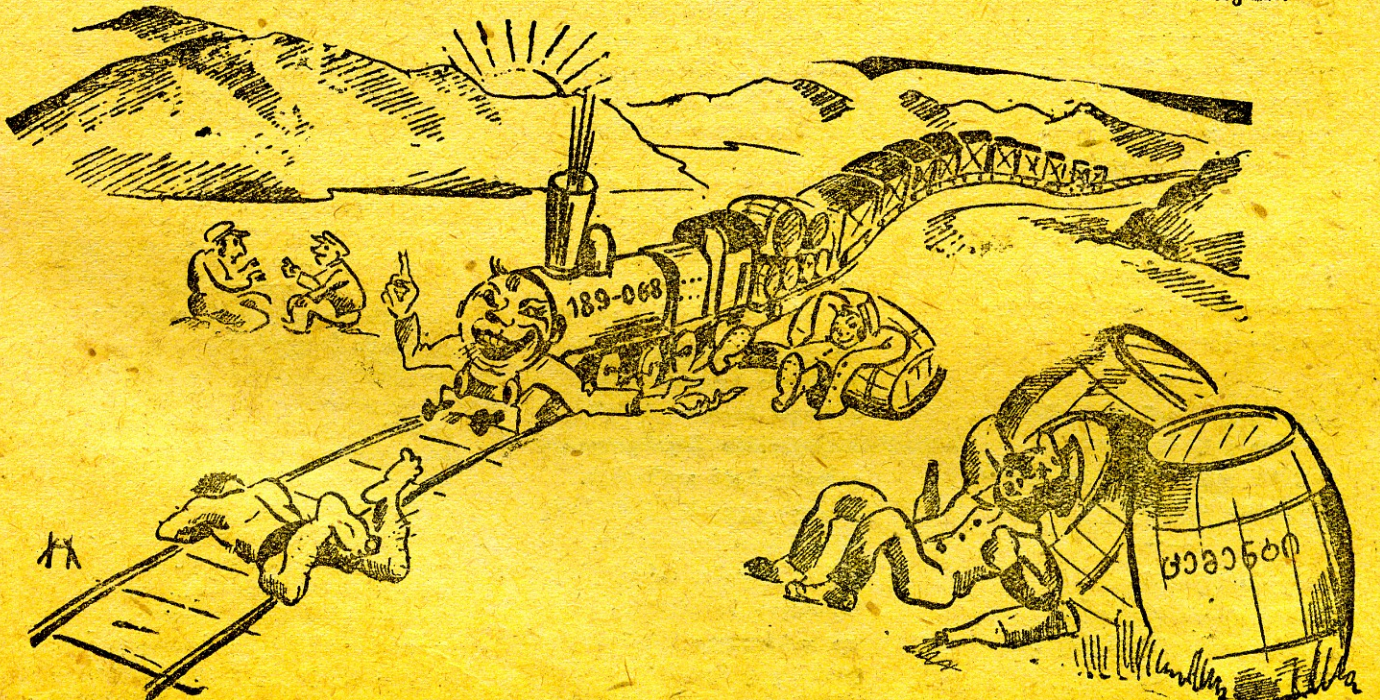
მან კი უცბათ თვალები კურდღელი-
ვით დამაჭყიტა, სახეზეც ცოტა აირ-დაი-
რია და აჩქარებით მტყორცნა: „ზორო-
ში! შემდეგ სადგურიდან ქვითარებს
მიიღებო!“.

მაგრამ ის იყო და ის, მე შემდეგ ის
კონტროლორი, როგორც თქვენ არ ვი-
ნახავთ მკითხველო, ისე ალარე მე ტვი-
ლისამდე იყე ვიმგზავრე, რომ ალარავის
აღარ შევეუფლოთებივარ და ჩემი კურ-
დღლობის შესახებ აზრიც ნიავსა და ქარს
თან გაჰყავა..

მხოლოთ მე ასლა ვესტამ თავს კით-
თხვას: „მე კარგი, კურდღელი ვიყავი,
მაგრამ ის ჩემი კონტროლორი რა რჯუ-
ლას მეძებარი იყო, თუ იქნება სხვა რაი-
მე ჯიშის დამცვერილი და მტაკებელი.“

პაჭირა

ცემენტით დატვირთული ვაგონი № 189-068, სადგურში (გამოტოვებულია) დაიკარგა ნიანკარა.



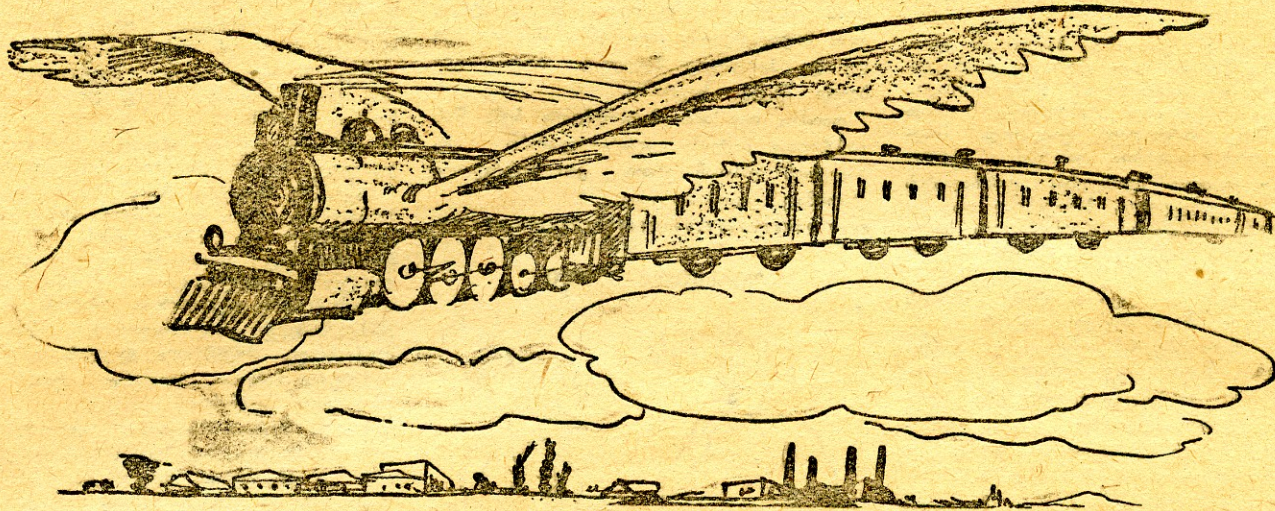
— მოვედი გაიღვიძეთ, ბიჭებო, გამოვიბარე, სამუშაოზე არ მივედივარ!

5

მზრინავი მატარებელი

ნახ. დონის.

ა-კ. რკინის გზის მშენებლობას ჯერ კიდევ არ მიუცია ტყვარჩლის შტოსათვის სპეციალური შაბლონი.



ბრძოლა უნდა „მივიდეს“ მატარებელი ა-კ. რკ. გზის მშენებლობის წარმოდგენით ტყვარჩლის მშენებლის საბავაროებში.

ორი ეპიზოდი

ბურჯაანი

I.

ბათომიდან გამოვიდა ჩქარი მატარებელი, მგზავრი ვეღვა უბილეთო გულის გამხარებელი.

ბათომიდან მოგუგუნობს ჩქარი მატარებელი, რევიზორი მგზავრებს ხინჯავ გულის გამმწარებელი.

ორთქლმავალი მიგუგუნე მიგუგუნებს ვით ქარი ტალანზე დგას უბილეთო ტფილისისკენ იჩქარის.

რევიზორი რომ მოვიდა ქაფაშვილი გვარადა.

— მა ბილეთი! და მას ფული მიაგება ჩქარადა.

ქაფაშვილსა ვინ არ იცნობს, ან რის ქაფაშვილია, თუ არ ქაფა ან ქაფვის დროს მოუვიდა ძილია?!

ჩაივება ხუთიანი პირზე ღიმიის ფრქვევითა და მქაფავმა ქაფაშვილმა ჩაიარა ქვეითა.

ჩაიარა არხინად, (რაა ვასაკვირველი?) და გათავდა აქ მგზავრობის ეპიზოდი პირველი.

II.

სახაშართლოს დარბაზია და მხლებლები ნიშტებით. და მათ შუა თუ ვინცა დგას მკითხველებო, მიხვდებით!

— ქაფაშვილო, გვიპასუხე, გვითხარი მართალია, ქრთამის ჭამა-აღებაში ხომ მიგიძღვის ბრალია?

— მაძღვედენ და მეც ვიღებო, გადაფურიდი ხომ არა ვიყავ ობერ-კონდუქტორი და არ ტიკი-ტოშარა. თუ არ მომცეს, რას ავიღებ? მომცეს—მოვხვდი მახეში, ხათრიანი გულისა ვარ, გთხოვთ მიიღოთ სახეში. ნსაგულეებმა ქაფაშვილი გამსახლისკენ ვაგზავნეს, „ჩვილი გულის“ გულისათვის ორი წლით ჩააბრძანეს. ვაქრა ქრთამი, ორთქლმავლის სრბოლის სიმეტეორე და დასრულდა მის მგზავრობის ეპიზოდიც მეორე.

ნავთსაქაჩის ხელმძღვანელი ჯარიაშვილი გვარადა, სამუშაოზე არ დადის სეირნობს წარამარადა. სადაც დღე დაულოძებო ლამესაც იქვე გაათვეს. ვინ მოსთვლის მისგან განაცდენს. დეკადებს, დღეებს, საათებს. თაგის ვენახში მუშაობს, მოწამლა უკვე ვაზია. (გვამაგირს უქმად რებულობს ამაზედ მომდის ბრაზია).. 7 ივნისს ქვების გარეცხა იუკადრისა სანდრომა. და რაღაც ოთხი საათი სიარულის მან მოანდომა! იუკადრისა სანდრომა. კედლის ვაზეთში გასწერეს, გული ამრიგად იმისი ვააცამტვერეს, დასერეს. მოექომადა „ადკომი“ თქვა — ვინ გაბედა ესაო, როგორ მოხდა, რომ უფროსი ვაზეთში ჩააგოიოსო! რა ეჭათ ესაო დალია და დადიოდა სთვრალიო, ღვინო მეც მიყვარს კახური, მეც დამდეთ მაშინ ბრალიო. დეულდევრობის შედეგად, ორმა მეისრემ აქავე — ვერ დაუქირეს ორთქლმავალს მიმართოობის სადავე. და გადაჩეხეს მანქანა... რკინის გზამ ნახა ხარალი. თითონ გამსახლოში მოთავსდენ თქვეს: აქ ვიმდეროთ ვარალი!

მეღუგა.

ს. ძნელითლიძე

ტვილისი — ბაკურიანი

— ააა!.. უუუ!.. ააა!.. უუუ! ვაი დე-
და!.. შეილო! დავილუბეთ!

ტალღა უფრო მძლავრად შეტორტმანდა.
ფეხთ ქვეშ ლიანდაგს აღარ ვგრძნობ.. სუ-
რვილის წინააღმდეგ წამილო დინებამ.

დაჯახება განმეორდა გულშემზარავი. ჩე-
მოლანი უკვე გატაცებულია. საქმე ახლა
თავის ვადარჩინებაზე.

არც შავს ზღვაში ვარ, არც კასპიის,
არც მტკვრის ბორხზე, ჩემი მკითხველო,
მართალია ეს სურათი ბევრით ჰგავს გემის
დალუბის მოლოდინს, მაგრამ მე ჯერ
ტვილისს არ ვაფშორებდვარ..

კიდევ ერთი დაჯახება და მე უკვე
ბაქანზე ვაფიქრებ. უსათუოდ ცოცხალი
ვარ. „ვაზროვნობ, მაშასადამე ცოცხალი
ვარ“ ჩემოდანი მქონდა, აღარ მაქვს. — მაშა-
სადამე ვაზროვნობ. რაკი ვაზროვნობ ცოც-
ხალი ვარ. ხალათი მთელი იყო და სუფთა..
არც მთელია და არც სუფთა. მაშასადამე
ვაზროვნობ. რაკი ვაზროვნობ, ცოცხალიც
ვარ

ოჰ ქალი ფეხზე არ დგას.. ფეხზე იდგა
და ეზო არ დგას. მაშასადამე წააქცევს.. მე
აბო-აბო და წააქცეულს ვამჩნევ, მაშასადამე
ვაზროვნობ. რაკი ვაზროვნობ — ცოცხალი
ვარ.

რალდავა ჩამოკიდებული

ხალხი ყველგან. ბაქანი საცხე. ვაგონები
გამობერილიან, შესაძლებელია კედლები გა-
მოხეივანოს ხალხმა, სახურავი სად დაიკარ-
გა? კაცები, ქალები, ბავშვები, სახეები,
თავები ფეხები, — ყველაფერი ჩანს, მაგრამ
ვაგონების სახურავები არა.

— ეს არის ბორჯომის მატარებელი?
— ეს არის!

მე უნდა წაგიდე უნდა წაგიდე ყოველ
მიწივს გარეშე.

ცალი ფეხი შეეჩირი საფეხურზე. ორთ-
ქლმავალში იყვითა, რალდაც მოგპოვებ ხე-
ლი, ის არც მაგარია და არც რბილი..
ჯერჯერობით მიმაგრებს.

და ასე მივდივარ რალდაცზე ჩამოკიდე-
ბული. მხოლოდ გორში გამოირყვია, რომ ის
„რალდა“ იყო კოლმეორე გლეხის ფეხი,
დიდი ბოდიშით და მადლობით გამოვეც-
ნობილი გლეხს, როცა უკვე შესაძლებელი
გახდა მასთან მიღწევა.

ჩემოდანი უკვე აღარა მაქვს, მაგრამ მე
შეყოფილი ვარ, რადგან ვაზროვნობ და
ცოცხალი ვარ.

ისევ ჩამოკიდებული

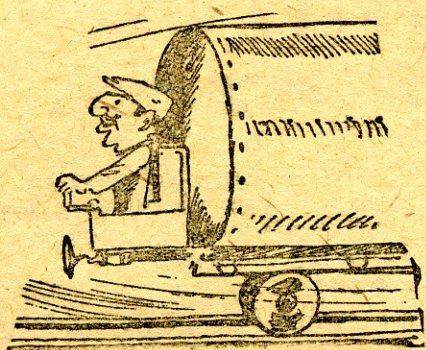
ბორჯომია. მე ვიცანი ბორჯომი.. ეხე-
დავ ბაკურიანის მატარებელს. უნდა დავჯე-
დე. ბილეთი მაქვს, უფლება მაქვს. მაგრამ
რაც მოაგარია ადგილი არ მაქვს.

არც მაქვს და არც არის. არც შეიძლება
მქონდეს. და განა მართლა მე არ მაქვს!
სულ ოთხი ვაგონია. სამი ექსკურსიას
უჭირავს. ხალგათათ არიან ექსკურსანტები,
მაგრამ ვაგონში არავის უშვებენ, რადგან
ექსკურსანტები არიან და ჩვეულებრივ
მომაკვდავებში ხომ არ გაერევიან!

ისევ საფეხურს, ერთად ერთს და საიმე-
ლო დასაყრდენს! მე ეხლა ხელცი მოკეი-
დე რკინის სახელურს. აწი არაფერია.. გა-
მძლეობა მეყოფა.. აწი მთის ჰაერიც მომი-
სწამს მომიმეღვლება, მომალბინებებს

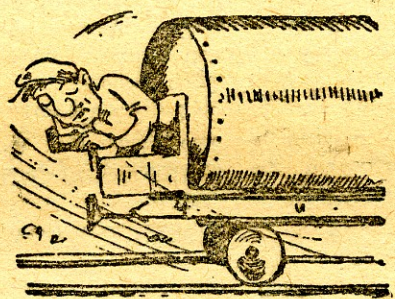
მ ე მ უ ხ რ უ ჭ ე

ზის მემუხრუჭე მუხრუჭთან ფხი-
ზლად და ბორბლებს ხმაური ასე
ესმის:



— ძინ-ძინ-ძინ-ძინ... ძინ-ძინ-ძინ..

კიდევ ცოტა ხნის ჩემდგე:



— ძილ-ძილ-ძილ-ძილ... და-ი-ძი-ნე.

და ეღვიძება, როცა:



— ტრახ-ტრახ-ტრახ-ტრახ. ი. ხ.



მატარებელი დაიძრა. მეც მივდივარ ჩა-
მოკიდებული, მაგრამ ჩამოკიდებული ვარ-
კვეთლად, მიმაგრებული ვარკვეთლ ნაკვეთ
ზე სახელობრ საფეხურზე და რკინის სა-
ხელურზე.

ექსკურსანტები მდგრიან. ამას მე ვისმენ,
მაშასადამე მე ჯერ კიდევ ცოცხალი ვარ!
უკვე ბაკურიანში ვარ. ჩემოდანი არ მაქვს,
მაგრამ ვაზროვნობ და ცოცხალი ვარ.
სებაირ-ბან-შინი

სალაროსთან

— პორტატურის ალება უფრო
ადვილი საქმეა, ვიდრე ტვილისის სა
დღურზე ბილეთის ალება —
მითხრა ამასწინად ჩემმა ამხანა-
გმა, თან ჯიბიდან ნიშადღურის სპირ-
ტით სავსი შუკ ამოიღო, რამდენ-
ჯერმე დაყნოსა და ჩაამტყიკვა.

— შენც გამოსცადე მუქთი მასა-
ჟი?! — შევეკითხე მე.

— მასაჟი რა არის? მასაჟი ჯი
არა, მის შემდეგ რაც ბილეთის ასა-
ლებათ გამოწყირივებულთა „რიგები-
დან გამოვედი, აღარც თავის ტყი-
ვილი მასგენებს, არც ციხეა, არც
ცხენდება და არც ნევრასტენია. ერ-
თი პარტია ბლუზა მარგალი ხომ რი
გში დგომის დროს სულ ნაფლყთე-
ბათ მექცა.

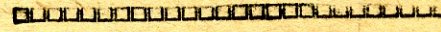
— შე კაცო, მივიდოდი ქალაქებ
სადღურზე და ავიღებდი მშვიდობი-
ანად. რას იკლავდი თავს? ცაბუგე-
შე მე.

— იქ კიდევ უარესია: გაჩნდა
მეგლს შეუქმნივარ და გინდ მულის-
ფერ ნაგასს..

— ალბად არ იცი, რკინისგზამ
ამ ბოლო დროს ქალაქში გახსნა პე-
ტარა სადღურები უპლატკარტო ბი-
ლეთების გასაყიდათ, რომ სადღურ-
ზე რიგები შემოკლდეს.

— დიდებული საქმეა, მაგრამ
რკინის გზის სადღურზე რაც ერთი
სალაროს ნაცვლად ორში გაყიდოს
ბილეთები: იზარალებს თუ?

მე დავეთანხმე მის წინადადებას,
მაგრამ დავეთანხმება თუ არა მას
რე. გზის აღმინისტრაცია, — ეს ნი-
ანგმა გამოიტყოს. ინლი-მინდი



— ვინ არის ეს კაც-ინდაური?
— უკაცრავად, ეს არც ინდაურია და
არც ქათამი: ეს გასლავთ სამტრედიის რკი-
ნის გზის კლუბის გამგე ი. ხ. შავშულნიძე,
რომელმაც არ იცის, რომ სამტრედიის გა-
მოდის განს „დამკვირვებელი რკინისგზელი“
და საქირია კლუბ-სამკითხველსთვის მისი
გამოწერა.



— ჩვენს შორის შავი კატა გაი-
არა, — იტყვიან ხოლმე, ე. ი. ჩვენს
შორის კონფლიქტი ჩამოვარდაო.

საზოგადოთ, ცრუმორწმუნე ხალ-
ხი უბედურების მომასწავებლად
სთვლის მათ წინ შავი კატის გარბე-
ნას.

ერთი სიტყვით, შავი კატა უბედუ-
რების სიმბოლოა. მაგრამ ჩვენ შორის
ვართ ყოველგვარ ცრუმორწმუნეობი
საგან. არავითარი შავი კატა არა
გვწამს. ხოლო თუ სათაურში დაგზა-
ტეთ შავი კატა და იქვე გვერდზე
მოვუწერეთ სიტყვა „სტროფა“, —
ეს მხოლოდ იმისათვის, რომ ამ წე-
რილისათვის მიგვეცა სათაური:
„კატა-სტროფა“.

შეიძლება ფულტურისტული რებუსი
იყოს ეს ამბავი, მაგრამ...

მაგრამ გადავიდეთ თვით საქმე-
ზე, თორემ მოსალოდნელია ასეთი
წილადობილისათვის თვით ამ წერი-
ლსაც „შემთხვევას“ კატასტროფა და
თავი ამოჰყოს „ნიანგის“ უფსკერო
გოდორში.

**ხაშურის (ჩვენი სპეციალური ნიან-
გორისაგან).** დაიწყო ძირულის კა-
ტასტროფის დამნაშავეთა გასამარ-
თლება. გაწვდით ცნობებს სასამარ-
თლოს დარბაზიდან.

თავ-რე: — თქვენნი სიტყვებიდან
ისე გამოდის, რომ კატასტროფა აუ-
ცილებელი იყო. რატომ?

ნაერუშაშვილი (და სხვა დამნაშა-
ვენი): — იმიტომ, რომ კატასტროფა
„მოხდა თავის თავად“. (მათი სიტყ-
ვებია).

ასეთია დამნაშავეთა ფილოსოფია,
რომელიც გამოიმდინარეობს ფილო-
სოფოს კანტის მსოფლმხედველობი-
დან: „საგანი ჩვენთვის“ და „საგანი
თავისთავად“ (განათლებული ხალხი
ყოფილა. რას ვერჩით!).

თავ-რე: — წინასწარ იცოდით,
რომ ეს ასე მოხდებოდა?

ბრალდებული კონდექტორი: —
მე კი ვიცოდი.

თავ-რე: — საიდან იცოდით?

კონდ. — როცა ძირულის მიუყუ-
ბლოვდით, მატარებელს წინ შავი
კატა გადაუბრუნდა. ეს უბედურების
მომასწავებელი იყო.

მემანქანე: — მე ეს არ შემომჩნე-
ვია, თორემ მატარებელს შევჩერებ-
დი.

თავ-რე: — რატომ საბარგო მატა-
რებლის ორთქლშავლებით გაუშვით
სამგზავრო მატარებელი?

სახურთა: — დავაწინაურეთ საბა-
რგო მატარებლის ორთქლშავლები.

თავ-რე: — რატომ სწორი ცნობა
არ მიეცით მეორე სადგურს მატარე-
ბლის გამგზავრების შესახებ და აც-
ნობე ათი წუთის განსხვავებით?

კიკნაძე: — ათი წუთი რა დიდა
ამბავია! ასე ყოველთვის ვსტყუით
სადგურის მორიგეები.

თავ-რე: — მხედველობა როგორი
გაქვთ?

ბარბაქაძე (მემანქანე). — მხედ-
ველობა რა საჭიროა? ლიანდაგს
ხომ ვერ გადაუხვევს მატარებელი!

თავ-რე: — რამდინი კილომეტრ-
ის სისწრაფით მიდიოდით საათში?

მემანქანე: — რაა კილომეტრი!

თავ-რე: — კილომეტრი არ იცით?

მემანქანე: — პირველად მესმის.
კილო კი ვიცი — ორგირვანჭა ნახევარა,
რაა, მეტრიც ვიცი — თიანჭისა არ-
შინ-ნახევარია... კილომეტრი... წონი
სა და სიგრძის ზომა ერთად რაფერ
შეაძლებსა?!

ასეთი ხალხი კიდევ ბლომად ყო-
ფილა რკინის გზაზე.

საქირა ამხ. ნიანგო, აქკანი, აქ-
ტიურად ჩარევა რკინის გზის ცხოვ-
რებაში.

რინ ტინ-ტინ.

ამხ. რინ-ტინ-ტინს ხაშურში

„ნიანგის“ სარედაქციო კოლე-
გიისა და ნიანკორთა ყრილობის და-
დგენილების თანახმად ჩვენ შეფობა
ავიღეთ რკ. გზაზე. იხილეთ ამის შე-
სახებ ამავე ნომერში წერილი მე-4
გვერდზე — „ნიანგი“ — რკინის
გზის შეფო.

ნიანგი

სადგ. ნავთლული. ხანგრძლივი
გვათმყოფობის შემდეგ გარდაიცვა-
ლა რკ. გზის კლუბის რადიო. კლუ-
ბის გამგემ დასაფლავებაზე განაცხა-
და: მართალია ჩემი უყურადღებო-
ბის მსხვერპლი გახდა რადიო, მაგ-
რამ გადავწყვიტე მისი მაგიერობა
მე შევასრულო, ხმა კარგი მაქვს,
გადაკრულიც ხშირად ვარ და ვიმ-
ღერებო

იქიდანვე. სადგ. ნავთლულში
დაკრძალულ იქნა 5 ვაგონი თევზე-
ული, რომელიც „სწრაფი“ მგზავრო-
ბის გამო გზაში საკმაოდ დაღობა და
სასიამოვნო სურნელოვანი გახდა.
ამბობენ რკ. გზის ზოგიერთი ენერ-
გიული და პასუხისმგებელი მუშაკი
ამ საქმისათვის წირდგენილია ჯილ-
დოზეო.

კირე.

შეჯიბრებაში გამოწვევა

შორაპანი. ადგ. რაიონულ სატ-
რინსპორტო კოოპ. ფურნის გამგემ
შეჯიბრებაში გამოიწვია ზესტუო-
ნის ფურნის გამგე ბუზებითა და
ტარაკანებით ალ-ბოო პურის გამო-
ცხობაში.

გინჭარი.

დადგენილება

კიათურა. ხაზზე მომუშავე კონ-
ტაქტორებმა დააღიანეს — მატარე-
ბლების ვაგონებისათვის მიღებული
სანთლები თვითონ ჩაიჯიბონ, და
ვაგონებში არ აანთონ სანთელი. დად
გენილება ჯერ - ჯერობით პირნათ-
ლად სრულდება, ვაგონები ბნელით
არის მოცული.

იქიდანვე. რკ. გზის სადგურის
ბუფეტში გამგის ენერგიული მუშა-
ობით იშვიათი „სისუფთავა“ და-
ცულია აგრეთვე ზომიერ ფასებში
იყიდება ბუზებითა და ტარაკანე-
ბით შემზადებული კერძები.

შაშხანა.

ნაუფიერი მუშაობა

კიათურა. რკინის გზის მუშა-მო-
სამსახურეთა ადგილკომის თავმჯ-
დომარემ მუშაობის „განაყოფიერე-
ბის“ მიზნით შემოიღო ადგილკომის
ხშირ - ხშირად დაკეტვა. მისი ნახვა
შეიძლება სეირნობის დროს სხვადა-
სხვა ადგილას.

კნტი.

ტფილისის საიდგური. სალოო. „აუდი“
 აღამიანებს სჭარბობს ჩემოდნები, კალო-
 თები, ხელბარგი, კალათები და ჩემოდნები
 მიიწევენ სალოარისაკენ, ერთმანეთს აწე-
 ბიან, სწყლტენ, ჩხუბობენ.

— ბილეთი, ამხანაგო, ბილეთი ამიღე
 ბატარიანამდე! — ეუბნებენ მფურაშა ღიბიან სა-
 ქოს, რომელიც ოფელში იწურება და ნერვი
 ულობს.

— ვა, მამაცხონებულო, ავიღო რომელი
 წინააღირობა! კანკ შენ არ ავიღო, ჩემო-
 ვის ავიღო პაზირი? მამლის ყვილზე მოგ-
 სულვარ, თერერი და მიკერია, ახრიზამან-
 ში კი ბილეთსაც ვერ გ... თანაც
 მენებდა თუ, ბილეთი ამიღო. პაი გიდი
 აბასთუმანი!

— აბასთუმანში მიემგზავრები? აბა თუ
 კაცი ხარ, ოთხი ბილეთიც ჩემთვის აიღე—
 აჩრებს საქოს ფულს „პორტფელი“.

— ვაჰ, რა მასწალო რამეა და! ჩემი
 თავი ხათაბოლა გამბროშია, ესენი კი თავის
 ბილეთიკათ მეყენებენ!

— ეე, ახმახ! ჩადეკი თერეღში თვითონ,
 არ გაქადრება?

მიწოლ-მოწოლა. წივილ-კივილი იზრდ-
 ბა და ღრინავლში გადადის.

— დიკავით წესიერება, გიწოთ იქით,
 ჩადეკით თერეღში! იძლევა განკარგულო-
 ბას მტვირთავი და მთარღვევს ხალხის ტა-
 ლას სალოარისაკენ.

— ოცდა ხუთი ბილეთი ქეთოშ, პასაჟი-
 რებისთვის მიღდა!

— წელანაც ხომ წაიღე ორმოცდა ხუთი?

— ის სხვა პასაჟიები იყვნენ ქეთოშ!

და ქეთოშმა უკომოსტურებს 25 ბილეთს

„წესიერების დამცველს“, ჩვენ კი ვდგავართ

და ვუცლით განგების განაჩენს.

ფევილირსა. ზოგიერთმა ბილეთი მივიღეთ.

გავბრძვით მატარებლისკენ. მე მივთარე

ჩემს დიდ კალაოს.

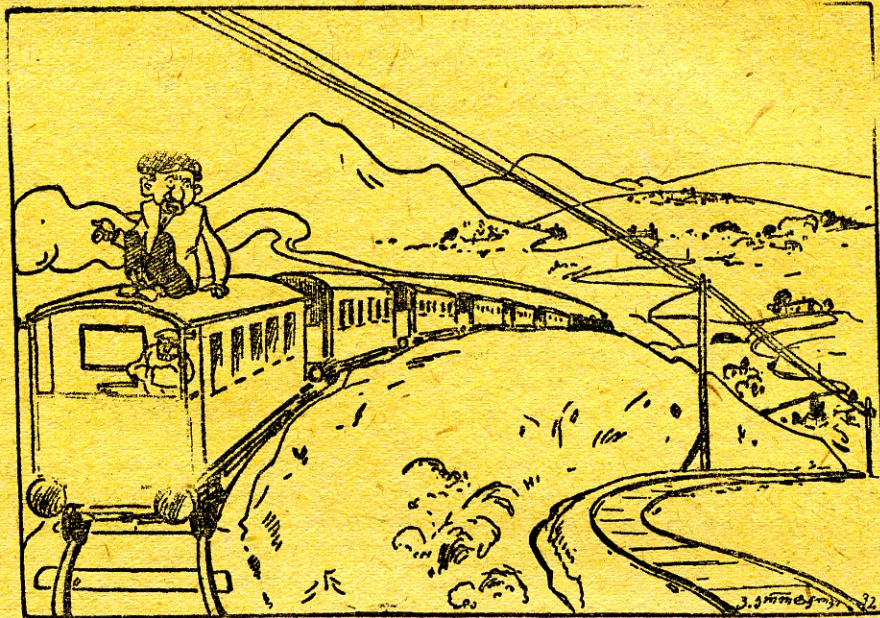
— მოქალაქე, მაგ „ბაგაუს“ ვაგონში

შემოტანა არ შეიძლება, მტაცებენ ხელს

და მატარებენ უკან.

— წესიერება უნდა დეიცვათ მჭაჭრო-

ბაში, მიტყით „ბაგაუში“.



ოკოტუნიტი (ბორჯომ-ბაკურთის რკინის გზაზე):— ეს მიხვეუ ულ-მოხვეული გზა ჩვენს ხაზს მა-გონებს!

თქვენ მიხვედებით, რომდნი ტანჯვა გა-
 დამზდებოდა ვიღერ წესს შეგასრულდები
 და მიესცემოდა „ბაგაუში“.

როგორც იყო მატარებელში მოხვდები.
 რაღაც შემთხვევით დასაჯდომი ადილიცი
 კი ვიშოვე. შემოდის ხალხი. ერთი მეროვს
 ასხდებან კალათები, მფურაშები, ჩემოდნ-
 ზი ალბად ამავე „წესის“ თანახმად, რომე-
 ლილაც „ჩაროსტონა“ დამამ მუხლებზე და-
 ვადგა უზარმაზარი „ლახანკა“, რომელშიც
 საოჯახო ნივთები იყო ჩალაგებული.

— რა ამბავია მუხლებზე რომ მიდგამო
 ამბელა ბარკა?

— აბა რა გქნათ, თავზე დაგადგათ?

შემდგნ ისევ მიძიმე ჩემოდანსამადებენ თავზე.

— ბატონო, ვერ ხედავთ რომ თავზე
 დამადეთ?

— კი ვხედავ ბიძია, მარა აბა სად და-
 გადგა?

— ქაა, იქით მიბარუნე ეგ საოხრო სა-
 კოთაჯი, ხუთ თუნბიანი შლამპა არ დაბი-
 ქულიტო.

— ვაჰ, მაგ ორკაპიკიან თავზე რომ
 ხუთუნბიანი შლამპა დაგებურია, პოვდში
 კი არა, კრუფოში უნდა წახვიდე და იქ
 აღარავინ დაგიწყლტავს.

— ბნელა? მუხლებზე რომ მაჯიდები ბფ-
 ზის ხელად ვიღარ მაწინე?

— აბა მართო შენ გინდა ცხონება თუ?

— ვა, ჩემი მუხლები რომელი იერუსა-
 ლიმი ნახე, რომ აქ ცხონდე? წადი და სხვა-
 გან ცხონდი რაღას!

აქეთი მოხდენილი კინწლაობა კონტრო-
 ლორის ხმამ დაჩრიდა.

— ბილეთები წარმოადგინეთ ბილეთები!
 ყველამ ჯიბეზე გაიკრა ხელი. მე დამ-
 ცეცხლა. მხოლოდ ახლავა გამასხენდა, რომ
 ჩემი ბილეთი შწონავთან დარჩა. ტფილის-
 ში, ბარგის მიღების დროს. ვცდილობ ამო-
 ვძვრე კალათებიდან, მფურაშებიდან, მაგ-
 რამ ბრახ! ზემოდან გადმოვარდნილმა კა-
 ლათმა ცხვირი გამიტყვა!

— წყალი. წყალი, სისხლით იცლება, წა-
 ყვანეთ საპირფარეოში.

— წამოყვანეს. მფურამ წყალი ვინ ნახა
 შიგ? ასეთ „წვრილმანებზე“ თურმე ის
 თავს არ იწურებს, ვისაც ეს ენება.

— ბილეთი ამხანაგო, ჩამძახის პრისანე
 ხმა.

— მე, თანხმად წესისა, ბარგი მივეცი
 და როგორც წესია, ბილეთი იქ დამჩრა!—
 ვლულულულე მე.

— აბა, თანხმად წესისა დაჯაროვით
 და ჩამოსვით პირველ სადგურზე! — უბრძა-
 ნა მან მცველს.

შემომამჩრეს ოქმი ჯიბეში კი აღარა-
 ფერი აღმოჩანდა. ვილაც „აქეთილის მურ-
 ველს“ განეტვირთა ჩემი ჯიბე, როგორც
 „წესია მატარებელში“.

მე ჩამომსვეს და პასუხსებებში მაძლე-
 ვენ.

მეკურდღლეობა რკინის გზაზე

ნახ. ქიქიაშვილის.



კურდღლეობა:—საკვირველია! ჩვენ ასე გვეშინია მატარებლის, და
 რომელი ჩვენი ძმები არიან, რომ წერენ—მატარებლებში გახშირდნენ კურ-
 დღლეობა!

შარსადან.



წკიპზე გაღაპრები

ბალოს მასწავლებელი

— ვინც რა უნდა ის სთქვას და აწი მე მატარებელში ჩამჯდომი არა ვარ: სოო ერთია, რა სორტის და ფირმისაც არ უნდა იყოს და საითაც არ უნდა მიდიოდეს!

ამას წინად რამდენიმეჯერ წკიპზე გადავრჩი ფეხების გაჩიკინებას, მარა რის გაჩიკინებას, რომ კატასტროფა მომხდარიყო, მგონი ჩემი ფეხის ფერფლიც აღარ დარჩებოდა.

ფოთის მატარებელში ვიყავი და თფილისში მხოდიოდით. ავჯალაში რომ მოვედით, მე უკვე ბარგს ვამზადებდი თბილისის სადგურზე გადმოსასვლოლად და ი ნამუს დაკარგული მდინარე კი საიქიოსთვის გვაშხადებდა თურმე, რომ შემთხვევით გაფრთხილებას არ გადავფრჩინეთ. შედგებოდა თუ არა ხიდზე ორთქლმავალი, — გადავშვებოდა აქაფებულ მდინარეში, მიყვებოდა იმას ყველა ვაგონები და თბილისის ნაცვლად კასპის ზღვაში ამოვყოფდი თავს.. ერთი სიტყვით, წკიპზე გადავარჩი და ვანა მარტო ამ შემთხვევაში გადავრჩი?! ამას წინედ ძირულის სადგურზე ერთმა მემანქანემ „მცირე გაუგებრობის“ ნიდაგზე მეორე მანქანას მიაჩრებევა ორთქლმავალი და მისი „მამაცობის“ წყალობით რამდენიმე მგზავრი დაზავდა და დაიღუპა. სადგურის მორიგე კაკულიასაც შეეზარა ამ სურათის ნახვა და ახლაც, რომ იგონებს ამბობს:

— „გლახა! „კარტინა“ იყოო“. ჰოდა ამ „კარტინის“ გამგონე კაცი ნოდი და ნუ დაიჯერებ, რომ ცხოვრებაც უმანკო მგზავრის ცხოვრებაც — კარტის თამაში არის (ტყულა კი არ უყვარდათ ჩვენს ყოფილ „კნიაზებს“ წარსულში კარტის თამაში!) მოხედები რომელიმე კვიმატიან მატარებელში და დაიღუპები. ჰოდა მე რომ იმ მატარებელში ვყოფილიყავი, ჩრულაში რომ დახურულ სემაფორში შეგლიჯინდა და მერე ლიანდაგაღნაც გადაგლიჯინდა, ხომ უნდა დავღუპულიყავი?!

ამას წინად კიდევ ბათომში მივდიოდი და ქსანის სადგურზე მთელი ღამე მაყურყუტებდეს.

გზა დაკეტილიყო, რადგანაც ბორჯომის მატარებელს კუდზე საბარგო დასჯახებოდა... შემთხვევით გადავრჩი, თორემ მეც რომ იმ მატარებლის კუდის რიკზე ვმჯდარიყავი, ხომ დამეფერებოდა ზე კაკალ კუკუფხოზე საბარგო მატარებლის ვაგონი ან ორთქლმავალი და თავს ბათომის ნაცვლად საიქიოში ამომაყოფინებდა?!

ჰოდა ამის შემდეგ მე მატარებელში ჩამჯდომი არა ვარ. თავი კი არ მაქვს ყმაწვილო განწირული! მიჩრევენია ფეხით ვიჩანჩალო... ტყუილს ვამბობ თუ?

მეღუჯა.

ჩი-მოპო

10

გგზავრობა გორის მატარებლით

გორის ჩარჩებს დაუტოვე რაც გადავრჩა გზაზე ტყავი. გამოვწიე ტფილისისკენ რონოდაში შევყავ თავი... ტფილისისკენ ერთად მოვადით: კაცი, ქალი, თხა და ღორი. ერთ ვაგონში ვწვივართ ყველა უფლებებით თანასწორი. რონოდაში ცხელა, ვწვალთ, ვერ გავყავი კარში თავი. ხმა გაოსმა გვერდზე მდგომის: — ახ, ხულოვანი! დედა, ვაი!

— უხინდობოვ, რასა მჩმეტავ, პამფიტე, მისო, გრიშა! მოტრიალდა და გაბუდვით ქალაქური მუშტი მოხლიშა! გრიშაც ყვირის ვაშხავებოთ თან მიწოდებს: ოხერს, ქოფაკს... რომ შემეძლოს მანდ გადმოსვლა, იტირებდი მე ზენ ყოფას. კავიწურე, მოციკუნტე. ამოშირა პირი, ხახა... — აბა, რატომ ხმას არ იღებ დამნაშავე თუ არა ხარ? ვედრიჯები, ვხვეწები.

გავიმართლო მინდა თავი ლორიახლოს ხმა მოიხმა: — მაგას რად სცემ, მე ვიყავი! გაიწია მისკენ, მაგრამ ვინ გაუშვებს, როგორ წავა. დამნაშავე სხვა ყოფილა, მე კი ლამის გამათავა... მხლა დავალ და ამამპით, ვინც შემხედება ყველას ვართობ... ჩემი ცოდევა მქონდეს იმას — გორში წასვლა ვინც ინატროს...

სატანა

ნახ. ისავეის



სამბრელოს რკინის გზის უზანი

საბჭოთაო
გეგმვა

ერთმა აზრითაა, თუ უზანი ფიქრია;
გამიგეღა თაფი: ვინდა თუ არა, რა გზის
1-ლი საექსპლუატაციო რაიონი ინახუ-
ლო.

„ნიანგს“ სპეციალური №-იც ამას ელო-
დებოდა და მეც მოულოდნელად ვესტუმ-
რე რაიონის უფროსს.

— აბს. კოსტა—მოკრძალებით მივმართე
მას.—ვიცი, როგორც ძველ მეგობარს, მაშა-
ტივბ და რამოდენიმე კითხვაზე პასუხის
გაცემას არ დაიწყებ.

— კი, ჩემო ბუჭო, მაგრამ ძალიან დაღ-
ლილი ვარ და რამდენადაც შევიძლებ,
ღიმი საამოვნებით.

— დღე-ღამე მუშაობ (ეჭვი არ შეგარება)
დაქანტული იქნებით.

— მუშაობა სხვაა, წუხანდელი ღამე კი
სხვა იყო. ჩემი კარგი. ღამის თავი გას-
ქდეს.

— როგორ, ავად ხომ არა ხარ?

— ვანდაბა ლაფრანტოს, ის რომ წუხელ
№ 2 სასაბრელოს ბაღში თამადათ არ მყო-
ლოდა, დღეს ასე არ ვიქნებოდი.

— ეს არაფერია, კოსტა; ხანდახან კაცმა
კიდევ უნდა წაუტყუო და კიდევ... ახლო
ეს მიზანხანგ: დანდუღს ხომ არ იცნობ?

— ღეზეს?

— მორი.

— როგორ არა. ხშირად გამიგონია მუ-
შებს სასუბურებელ ბინებიდან ერეკება,
რომ თავის ნაწილში-მეგობრების გული მო-
ეგოს.

ისიც კი ვიცი, დაძვრულ მუშებს მაგიერ
თავიანი ცოლის ძმა ბაღდავად ჩასახლო.

კიდევ კანტი-კუნტად გაგიგე, პარტო-
ციდან ერთმა პიროვნებამ ცანავას ქალს
უთავაზა სოუკეთესო ზინა, იმ დროს; როცა
ბინების ირგვლივ მუშებს ვაცხარებელი
კამათი ჰქონდა. ცანავამ ნიშნად პარტიის-
ციმისა, გამართა წვეთლება. სიდაც „დაკა-
დაკა“ მოხდა.

მეორე დღეს „ნამარქის“ დასაფარავად
ცანავას ქალმა 200 მანეთიანი ობლიგაცია
გადასაწერადა.

— ძალიან კარგი... ვასო, ვინ არის?

— ვასო?:: მუშადაქა. შევთხვევათა და
უშიშროების უფროსი.

— მასზე, როგორი შეხედულების ხარ?

— ისე... გვარიათი: მხოლოდ სიმულის
ტრმა უყვარს.

აბა და ამ საქმისათვის ვებუზავრები ხ-
ზებზეო და ის თურმე თავის სოფელში
ატარებს დროს.

— ბერეკაშვილი?

— ტელიარაფის განყოფილების უფრო-
სი.

ისიც ხშირად იგვიანებს და სამსახურის
დროს სადღურში ქალებთან ენახულობ.

— ფოთლიაზე ამბობენ: ყბედაო.

მართალია?

— ამას წინად მითხრეს, ბაღდადის რაი-
ონის წარმომადგენელი გამოავლი გარე-
თა.

— ვაბო რად არის აქ?

— თვალაფად?

— დიალ.

— სამბარელოს № 3 ოდგილკომის
თავმჯდომარედ ითვლება, რომელიც № 29
ფარულში შევიარა და ვამეტს ძალიან-
ტანებით მიმავრების სიაში ჩააწერინა ვინმე
მანძივ, გადასჯრევიან 7 მეტრი ფართალი
მის სახელზე, რომელიც თვითონ ამოიღო
იღლიაში და წაიღო.

— შრომის ინსტრუქტორის მიერ, მრ-
ვალევი ყოფილა გაფრთხილებული სანი-
ტარული ექიმი ბეჭუაშვილი ატი - ს-
ნიტარის გამო, რის შემდეგ თუ გაქცეს რა-
იმე ზომა მიღებული?

— რომელი ბეჭუაშვილი?
— ერთელ გადასახლებასაც უპირებდენ,
და...

— როგორ არა, ვიცი: ამ საკითხს და-
ვსებ, სადაც ვერ არს.

— სამბარელოსი ბლომად გყოლია
ყოფ. თავად-აზნაურები და ზოგი მათგანი
ბნელი წარსულს მჭონენი. ხომ არ ფიქ-
რობთ შტატის გადახალისებას? ,

— ? ? ?::

— მუშათა მომარაგების საკითხი, როგო-
რა ღვას რაიონში?

— მომარაგება რა ჩემი საქმეა! მე ხომ
კოოპერაციას თავმჯდომარე არა ვარ.

— აქ, ცოტა არ იყოს, გული მეტყინა,
ხვეულში გამაჭრფოლა და წყნით გაფუღე-
ქი „რაიტპო“-ს გზას.

— აბს. ვასო, ჩემი თქვენთან საუბარი
ინტერესებს სხვებს არ ატარებს. მე სულ
უზრალი საკითხებისათვის გეხველით.

— მზად ვარ:::

— თისშაბათობაზე გინაიშში ხომ არ
ყოფილხართ?...

— როგორ არა: იქ, შავ-ბაზრისათვის
თეფვი წავიღე.

— კილოს როგორ ყიდლით?

— 3 მანეთად.

— „დავესკათ“ ხომ არაფერს ადენდით
ამ კილოს?

— ფოლაკებს 3 მანეთისას.

— აქ რომ მუშები უთეხვით დარჩენ?

— რა შეჭა, ფოლაკები მაღაზიაში ჩა-
წვა და ჩაწოლილ საქონელს მზის სხივები
ვარყენ.

— ქათმების მოუფლელობით დხუცივის
ამბავი ხომ არ გახსოვს?

— ისე... სიხმარიათ:::

— როილის?

— ისიც.

— მშა-ბიჭობით ვატარებ საქონლს?

— ისიც.

— მშა-ბიჭობით ვატარებ საქონლს?

— ისიც.
— დამზადდბს?
— ისიც.

— კარგი და პაროსანი.
— მუშებისაგან საყვედური ხომ არ მიფი-
ლიათ?

— კი... მშენებელ მუშებისაგან:
— კიდევ?

— საყუდის მუშებისაგან.
— კიდევ?

— ხაზის მუშებისაგან.
— კიდევ?

— ინჟინერ - ტენიკოსთა სექციიდან.
— კიდევ?

— დილორ და რემონტის მუშებისაგან.
— მადლიერი ვინ გაყას?

— კოოპერაციის თანამშრომლები.
— კიდევ?

— კოოპერაციის ნოჭრები.
— კიდევ?

— ყოფ. ჩარჩ-ვაჭრები.
— კიდევ?

— ახლობელი ნაცნობები.
— კიდევ?

— ჩემი ოჯახი.
— გაფლანგვა თუ მოხდა კოოპერაია-
ში?

— როგორ არა.
— სად არიან ეხლა გამფლანგელები?

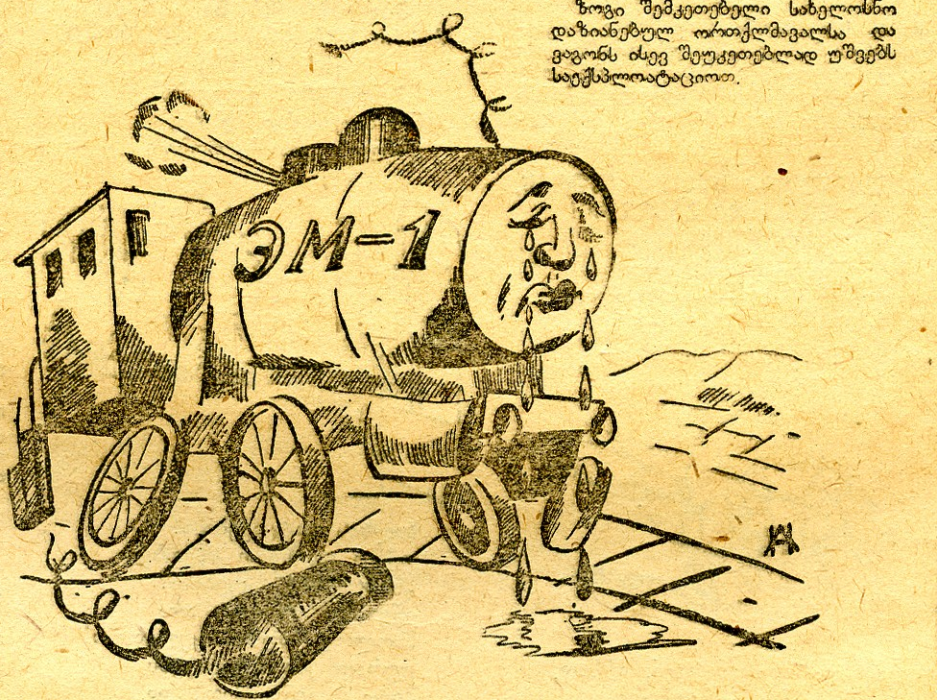
— ისევ ჩემთან მსახურობენ.
— ხომ არ შეგაწუხებთ ამდენ კითხე-
ბით?

— სრულიადაც არა.
— მე დედად მოხარული ვიქნები ამხ.
ბუჭო, თუ შენ; დღევანდელ ჯენს მეგო-
ბრულ საუბარს „ნიანგს“ გადასცემ გამოსა-
ქვეყნებლად — თხოვნის კილოთა დაამთა-
ვრა ამხ. ვასომ.

მეც დასტური მივეცი და თავბრუდას-
მული განგზორდი „რაიტპოს“ ქაობს...

გაბუნელი გზიკი:

ნახ. კლდადარე.გასი



ზოგი შემკეთებელი სახელოსნო
დაზინებულ ორთქლმაგალსა და
ვაგონს ისევ შეუკეთებლად უმეგებს
საექსპლუატაციოთ.

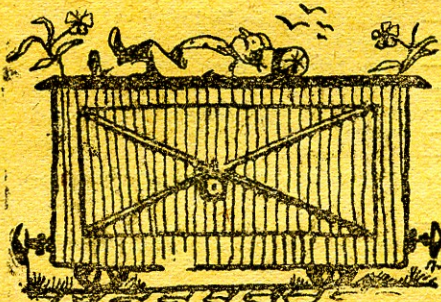
— ეს რა მოგხვლია, ძმობლო! კატასტ როვა შეგემთხვა?
— დიან... ავტო შემკეთებელ სახელოსნო ში ვიყავი და ახე მიმეყრანაღენი

ნიანგის საკბილო

„ერთი ვაგონი ხორცი, რომელიც ნავთ-
ლულიდან ქუთაისისთვის იყო გაგზავნილი,
13 დღე იყო „დაკარგული“ სადგ. ზესტა-
ფონში, შემდეგ იგი იპოვეს ერთ-ერთ
ჩიხში. ხორცი აღმოჩნდა დამბალი და გა-
დაყრილ იქნა.“
ხლისტი.

**შორს დაიპარგოს, დასაპარ-
გია,
ვინც უთავოა, მები გარბი-
ა (ზესტაფონი)**

სადგურის უფროსს
იშვიათ მუშავეს,
(ხორცი დაალოო?
ამით რა უშავს?)



ნიანგი უძღვნის
ნიჩბს ქონიანს,
რადგან მის საჭმის
ნიჩი ჰქონია!
ნიჩბი იგი
ისტევის კარგია,
რომ შორს გაეცუროცნით
დაც არ გვაოგია,
ინც უთავოა და
ეტე ბარგია-

„სადგ. სტალინისში (ყოფ. ხაშური) მე-
მანქანების: მარჯვენაშვილის, ქიანაშვილის;
გელაშვილის და ჩიტაშვილის სამუშაოზე
გამოუტყუარებლობის გამო აღვილი ქონდა
გაუწყვილებული სვლის ჩაშლის შემთხვე-
ვას.“
მე-მე.

**მავნებლებსა მველა ჯურის,
შავი დაფა და პანდური!
(სტალინისი)**

მვენებლები, ზარმატები
ყველა ჯურის — სადაც არის,
მემანქანე — არის იგი
თუ სხვა მისი თანაბარი—



არ დაინდოთ არცინ, არსად,
გესმით ჩენი ნაუბარი,
უზოგველად შეარტყვინეთ,
შავ დაფაზე გააკარიო!

„სადგური რიონი მუდამ საესეა, დორე-
ბის ჯოგით, რასაც ყურადღებას არაინ
აქცევს. სადგურში გამეფებულია აგრეთვე
სიბინძურე.“
ბი.

**ლოგვით არს დაუპრობილი,
ჩვენი სადგური ცნობილი
(რიონი)**

სადგურში დაარსებულია
ლორთა საშენი ფერმაო.
(ნიანგი ვერ გააყვირვის
ადვილად ვერაფერმაო!)
ყოჩაღ, თქოი. საჭმეს ბიჭებო

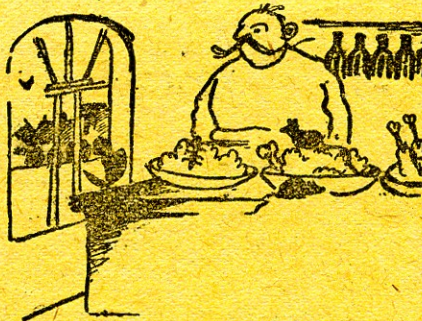


რიონის სადგურისაო,
ვინც შრომას არ დაგიფასებო
რალი კაცია ისაო.

„სადგ. ნარანების რკ. გზის ბუფეტში სა-
ქმელებზე მტრად დიდი ფასებია, აგრეთვე
ბუფეტში გამეფებულია სიბინძურე.“
ნაქი.

**ნაქრანი და გმობილი,
შორს ჩარჩები — შოფილი
(ნაბანევი)**

ბუფეტების გამგეებს
ნუ მოუშვებთ ნებასა,
დაჩვეულებს ჩარჩობით

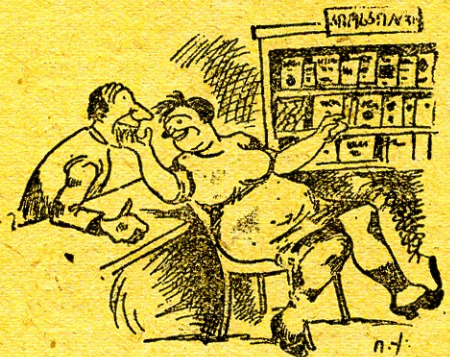


ხალხის გატყავებასა!
ოქვენ გგონიათ აწყობენ
„საზოგადო“ კვებასა?
აწყობენ, როგორ არა
შბოლოდ ხალხის ყვლეფასა!
ყურადღება ზუფეტებს
მეტი ზრუნვა მათზედა,
შორს იქიდან — ვინც მუშტარს
ხედება ტლანქად, თავზედათ!

„სადგ. ვორის რიონის გზის კოსკიდან
ხელისმომწერლები ხშირად ვერ ღებულა-
ბენ ყურნალ-გაზეთებს, კოსკის გამგე ამ
აჩრებობებს ყურადღებას არ აქცევს.“
მოსული.

**თამარი ტრფობით მთვრა-
ლია,
მომდვა ცეცხლის ალია
(გორი)**

ნუ აწყენებთ თამარას
იგი კეთილი ქალია,
რა ვუყოთ თუ, რომ არშეიკობს,



და ტრფობის ეშხით მთვრალია!
იგი ყმაწვილებს თუ მოსწონთ
აბა რა მისი ბრალიო!
მარიქათ — ჩვენი თამარა
ყველა ქალებს თვალისა,
თუ კარგავს ყურნალ-გაზეთებს,
შიკომ რომ ტრფობით მთვრა-
ლია!

პაი ჩემო კალათო

(გზაგარეშე სიმღერა)

ვაი ჩემო დაკარგულიო,
ჩაკანწული კალათო,
ვაგონში რომ შევიტარე,
მიგაქარგე ძალათო.

განათება შიგ არ იყო,
მგზავრი ვიყავ ქუთაისის,
ვინც იმ ბნელში მე დამტოვა
გადატყრას თვალზე ფისი.

ფეხთან მედვა კალათა და
კალათაში რუმე - რამე,
ინე, ბოშო, რა ვიციო
თუ ფეხს აიდგამდა ლამე.

პატარებლით მიდიოდა,
როლა მითარედა ფეხით!
რა ხელმაც ის გააცოცა,
დასცემოდეს იმ ხელს მენი.

ვინც შენ ბნელში მიგატოვა-
წყალიც გეტეს შხამათო,
ჩემო კოსტა, ჩავეწაწულიო,
გაფრთხილო კალათო!

რედაქციაში სპეციალური თათბირი გაიმართა სპეციალური რედაქციის წევრების წინაშე. ამ სპეციალური თათბირზე სპეციალური მოხსენებით გამოვიდა აბ. ნიანგი.

თათბირის ბოლოს მან სამუშაოები გაუწაფილა თანამშრომლებს: ვინ სად გაეზავნა და ვინ სად.

— შერ კი, — მითხრა მე, — ჩაიარე მთელი ხაზი და დაგვიწერე საერთო შთაბეჭდილება.

— დიდი სიამოვნებით, აბ. ნიანგი, მაგრამ საქმე იმაშია, რომ ცალი თვალი მტკიავს, ხოლო მეორე ცალი თვალით რა უნდა შევნიშნო.

— არა უშავს, ნაკლი საქმოდ ბევრია, „ცალი თვალის გადავლებითა“ საქმოდ შევნიშნავ.

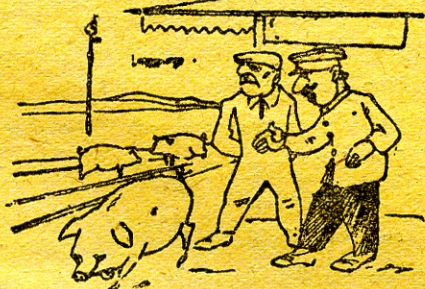
წერილის სათაური „ცალის თვალის გადავლებით“ უკვე თვითონ ნიანგმა მომაწოდა და რაღა მეთქო და, გავფეხვავრეთ.

სანიტარკომისია.

ერთიერთ სადგურში (რა საჭიროა — რომელში) ღორები დაეინახე. ის აჩა; ხნად დასეირნობდნენ, გვირგვინად დასეირნობდნენ, გვირგვინად დასეირნობდნენ, გვირგვინად დასეირნობდნენ.

მაგრამ ცოტა ხნის შემდეგ ჩემს წინ თვითონ სადგურის უფროსი გამოიქიმა.

— რატომ არ სდევნით ღორებს სადგურიდან? — იყო ჩემი პირველი შეკითხვა.



— რას ამბობთ! როგორ შეიძლება! სანიტარული კომისიის დევნა კი არა, მუშაობის დევნაზე ვაიუშვე ღებელი დავგაყენეს.

— რა შუაშია აქ სანიტარკომისია?

— იმ შუაშია, რომ ჩვენი სადგურის სანიტარკომისია ესენი ბრძანდებიან. — და შიშითა ღორებზე, — გარდა იმისა დღეს, მოგეხსენებათ, ღორებს განსაკუთრებული ყურადღება აქვთ მიქცეული.

„ანგარიშითა ტარანი“
თვითონ ტარანი აქ არაფერ შუაშია. ისიც არ ვიცი — რატომ ამბობენ ასე გურულები.

ოზურგეთის სადგურში ვიყავი. სადგურის წინ გურულები ბლომად იყვნენ.

— სად მიდინარ გოგია?
— ბათიში, — უპასუხებენ გოგია და სალაროში მიდის ბილეთის ასაღებად.

— მომეცი ერთი კაი ბილეთი ნატანებში. — ეუბნება გოგია მოლარეს და ყიდულობს ნატანების ბილეთს.

ნატანებს ეუბნობდნენ. მატარებელი ვერ კიდევ არ არის შესული სადგურში, რომ ვაგონები მგზავრებისაგან იკლება — გურულები ვარბიან სადგურში.

გებერთელა რიგი იჭიმება სალაროსთან. ესენი ოზურგეთიდან მომავალი მგზავრებია.

— ბათიშის ბილეთი! — ისმის ერთი და იგივე დაკვეთა.

როცა გამოვიკითხე ამ უცნაური ამბის საიდუმლოება, მითხრეს:

— პირდაპირ ოზურგეთიდან ბათიშიში მეტი ღირს ბილეთი, ვიდრე ოზურგეთიდან ნატანებამდე და აქედან ბათიშიში. ექვსი შაური გვრჩება, მეტი რატომ გადავიხდით? „ანგარიშითა ტარანი“...

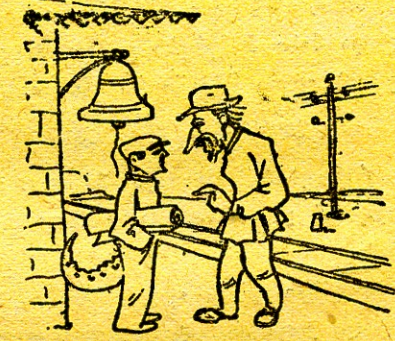
ახლა აღბად თქვენ მიხვდით, მკითხველო, „ტარანის ანგარიში“.

სადგურში პირველი სადგურში

რომელიღაც სადგურში ზარის იხლოს ვიღაც მოქალაქე იღვა, ხნიერი, გამხდარი.

უკან დაბრუნებისასაც იქ იღვა. — თქვენ ვინ ბრძანდებით?

— მე ვახლავარ ყოფილი ხუცესი. ეკლესია სოფელმა კოლექტივის საწყობად გადააკეთა. ზარი კი აქ წამოიღეს და ჩამოვიღეს.



— მერე აქ რა ვინდა?

— არაფერი... ისე... მატარებლების გამოსვლა-შოსვლის დროს ზარს ჩეკენ და მსიამოვნობს, ძველ დროს მომავლებს ჩემი ზარის რეკა.

მეორე სადგურიდან მატარებელი გამოვიდა და ზარი დარეკეს. ვერ წარმოვიდგინებ — როგორ უხაროდა ნახუცარს ზარის რეკა.

კვირილეთისთან.

ს ა დ გ. კ უ რ უ ლ ა

— წერო, წერო...
წერილებს ვაწუწუებდნენ ტელეფონი.

— შაი, დაგეცით თვალი... ვაგვიყვალთ კერძია. რამ დაგაყრუათ თქვე დღინძალღებო, თქვენა. ძირულა... ძირულა... გვისმის კაცო... მიიღე 10563106 ნომერი ტავარნი მატარებელი!

— რას ამბობს კაცო, ხომ არ გვიღირებ? ნაწლიკი ხომ არა ვარ მატარებელი რომ მივიღო!

— მაშ ვინ ეშმაკი ხარ, შენი პატრონის ქვიცანა ავატარე...

— ნუ იღინები მაქედან ვიღაც ოხერი ხარ, თორემ მე შენ დღეს... ეშმაკიცა ხარ და აჟღიანავ... სტკინსინ შენ საქმესა...

— ამა ვისი ტიკი ტომარა ხარ მატარებლის რომ არ ღებულა?

— გიფე კაცო, მგზავრი ვარ. კოლმეორე გლტნი. ავტო ხაზურში მივდივარ, რაღაცები მიმაქვს გასასყიდად.

— შე კაი კაცო, მასე ვიტყვიდი აქამდე. მე მესიერ მეგონა თუ იცი, სად წავიდნ სადგურის მოხელეები?

— ავტო ტავარნი სკოლაში იაკობს ღვინო ჩამოუტანია და აქინქილდნენ. სადგური მე მიმიტოვეს, პაწა ხანს უღარავე და სამგზავრო ბილეთს მერე უარი გით მოგცემით. პაწა ხანი კი არა სამი საათი გადის და ვერ კიდევ ვერ გაათავეს.

— ნიჭეო... არაფერია, ეტენი ყველა ჩვენება გვისმის? ერთი თუ კაცი ხარ გედღეცი მევენს: სადგურ შორაპნის მორი გემ შემოგათივალა თქვი ჩემნალღებო. მაგ ღვინოს რომ ქაფავთ, სული მიინც მიხსენეთქვა.

— კარგი მარა თუ ძმხარ ფო შტავო, რომ მევიდეს შენებურად ნუ დაავიანებებ, მალე გამოუშვი, იქნებ დღისულზე მივიღე ხაზურში.

ქირულელი თაღა



ორას წელიწადზე მეტია, რაც ვარდიცვალა ერთ-ერთი უნიჭიერესი ქართველი მოღვაწე და მწერალი საბა-სულხან ორბელიანი.

— რა შუაშია აქ ეს პატივცემული პიროვნება? — აღზად გაკვირვებით იკითხავს მკითხველი.

იმ შუაშია, რომ...

მაგრამ პირდაპირ დაეიწყათ.

საბას აქვს ერთი მშვენიერი (თუმცა მისი ნაწერები ყველა მშვენიერია) ერთი მშვენიერი ამბავი:

უმიცარი დალაქი

რამდენიმე ამხანაგი მივიდა დალაქთან ვასპარსად თავის და წვერის.

დაუწყო ერთს თავის პარსვა. საწყალი კაცი ისე იტანჯებოდა დალაქის ბლაგვ დანიხაგან, რომ, როცა მას მოესმა ანლოდან აქლემის ყრუყინი, თქვა:



— აღზად საწყალ აქლემსაც ჩემსავით პარსავენ და მიტომ ჰყვირის! —

ამხანაგებმა ვაღიხარხარეს და დალაქსაც ვადიმა ამ „ხუმრობაზე“.

შემდეგ მხოლოდ დაჯდა ვასაკრებვა საპარსად.

ამ მეორემ დაჯდომამდე ამოიღო

ფული ვიზიდან დალაქს მისცა და უთხრა:

— ვიცი ცოცხალი ვერ გადავირჩებო, შენი ხეფიასი არ შემჩნებს, ბარემ წინასწარ აიღო! —



მეორის შემდეგ მესამეს დაუწყო პარსვა. მოკორტნა თავი და იწყო თავისაგან სისხლმა მდინარეხვით დინება. აიღო დალაქმა ბაზმა და დააკრა ჭრილობას. ვინაიდან ჭრილობა ბევრი ჰქონდა, მალე ნახვარი თავი ბაზით იყო დაფარული. რა ეს დაინახა თავის პატრონმა, მეორე ნახვარი აღარ მოაპარსვინა და ასე უთხრა დალაქს:

— ნახვარზე ბაზმა დავითვია, ნახვარი დარჩეს, ამაზე ნესვი უნდა დავათესინო! —

მეც მხვდა რიგი ვაპარსვისა. ბედს დავემორჩილე და დავექეცე.



თქვენს მტრისა და ორგულს ის ტანჯავა, რაც მე შემხვდა პარსვის

დროს, მაგრამ არ შევიფერე, ვადეუძელ. როცა პარსვას მოაჩნა, მაღლომა და გამოფუცხადე:

— ასე შენი შშობლების სული განისვენებდეს და ტკებოდეს იმ ქვეყნად, ვითა მე განმასვენე და დამატებე პარსვისაგან! შეთქი.

ამხანაგებმა ვამკიცხეს:

— გამხმარი ვირის ტყავიც კი დაიყვირებდა მისი დანის ქვეშ და შენ მაღლობას ვუბნებოი?!

მე ვერე ვუბასუბე:

— ის კაცი მოვიმადლე და შშობლები დავუწყველე; მე რომ განვივინე და დავტკები, თუ მისი მშობელთა სული ისე განისვენებს და დატკება, ვოჯოხეთს რა უარესი ტანჯვა იქნების?

(სიბრძნე-სიტყუე, გვ. 98).

ასე მეორია სახელოვანი მწერალი ჩვენს სადღურში ყოფილა, ჩვენს დალაქთან გაუპარსავს წვერი და უმუცალო შთაბეჭდილობის ქვეშ დაუწყო რა ეს პატრონა მოთხრობა.

ხოლო თუ ეს ასე არ იყო, მაშინ აუცილებელია საბამ წინასწარ, ჯერ კიდევ მაშინ, ორასზე მეტ წლის წინად განჭვრიტა და დინახა, რომ ჩვენ სადღურებში, — მეოცე საუკუნის პირველ მესამედში, იქნებოდა ისეთი დალაქი, როგორც ჩვენს სოფელს ჰყავს დი რომლის შესახებაც მან (საბამ) უკვე დაგვიტოვა უკვლევი ნაწარმოები.

აი, რას ნიშნავს მწერლის გენალობა — მის მიერ მომხდომის წინასწარ განჭვრეტა.

ამიტომ არც მიკვირს, რომ ჩვენი სადღურის დალაქს სარკის ზემოდ საბას სურათი უკიდია.

რა ვუყოთ, რომ დალაქმა არც კი იცის, თუ რა აქვს საბას მისზე დაწერილი.

ზანზი.



გასეირნება

(თბილისი ორთქლბაგალი და სხვა... ნიჟინის შემავალი მარხ.)

ერთი უნდა გავიაროთ თბილისის ორთქლბაგალ ვაგონების შემკეთებელ ქარხანაში...

— აქ რაღაც ამბავია—ფიჭვრა ნიანგმა და მთაწარისეული საამქროს უფროსს.

— ფურცელაძე ხად არის? რატომ აცდენთ დასწავა.

— ფურცელაძეს ყელში გაემხროა. ხაჭეტიანი ანარქისტების თანხა 10 მან., რომლის გადასახადზე სურდა და ხაჭეტიანი დახმარებით საავადმყოფოში გააქანეს.

— მაშ გადმულანდელი ყოფილა, არა? — მია, არა... რა ვიცი საავადმყოფოში მიყვანამდის ითხოვი მთავრობი გადასაცდენია!

— ეს ჩვენი საავადმყოფო—ჩაილაპარაკა ნიანკარმა და მარხურით აიღო სახარატო საამქროსაკენ.

— რა ამბავია ტყვილად რატომ ყროს ეს კაცები შეშვეთხა ნიანგი მუშას, რომელიც უსაქმოდ გაჩერებულყო.

— მაშ რა ვქნა, სამჭედლო საამქრომ კაცებმოსათვის საჭირო ქანწები დროულად არ დაამზადა—თავს არ იწუხებს.

— კარგო. ვის ეხება ქანწების დაშვადუბა—შედეგითა მხადე მუშას ნიანგი.

— ვის და მაგდის გამბედავს: ბუღიანიანს და შენგელიანს—იყო მოკლე პასუხი.

— მაშ კარგი, ესეც ახე—ჩაიწურა უბის წინაყში ნიანგმა.

— საბოლოოდ რატომ არის დაცხადებულნი?

— ემ, შე კაი კაცო, წყობის დროს ყრობიები სველდება და ცუდი ხარისხის ბროლიუქცია გამოდის რაზდენჯერ იყო „ჩვენს საყვარში“ ცნობა ამის შეხახებ, მაგრამ ყროს არავინ იბერტყავს.

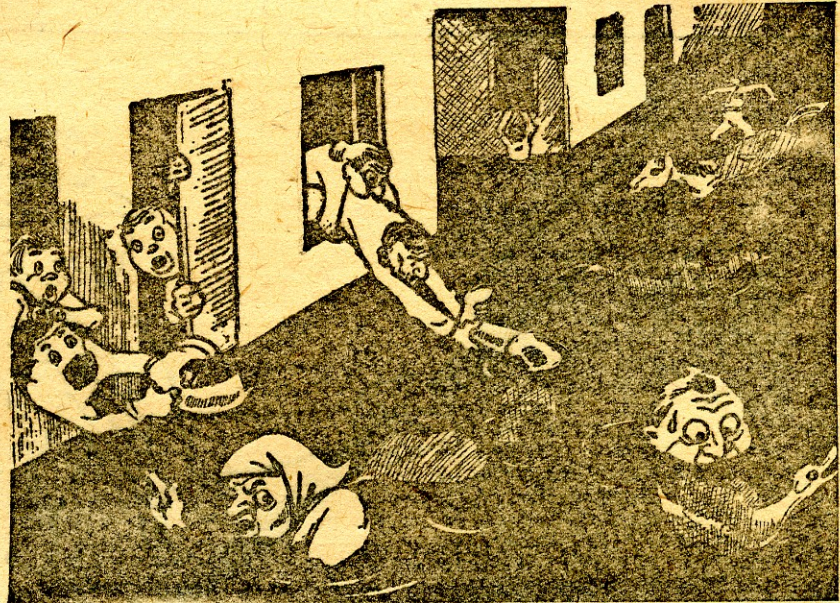
— რას მიქვია არავინ იბერტყავს შე ფაჩვენებ მხათ ხეობს—განრიხნდა ნიანგი.

სანიტარულ კომისიას გაუარა. რატომ სალითონო საამქროს კედლებს არ აღებინებთ, რატომ არის საამქრო ანტი-სანიტარულ მდეთმარეობაში?

— ნ წლის წინათ შეველებეთ, მღტი რაღა უნდათ!

— იცოდვე მეთრეთ მოხვდისას თუ შეულებავი დაშვდა მღღვირს გაგადენთ—უთხრა ნიანგმა და ვასწია ნიანგს (ე. ა. თავის) სახალისსაკენ.

კალმონასანი



კახეთის რკინის გზის ჩივილი

ქველად, როცა გამოიყვანეს, თავადებს ესწრაფა რეტი, ერთმანეთს ეცდილებოდენ გამოხრება სურდათ მუტი! რატომ ჩემს მართლს გადასცდა? კითხულობდენ დანაფეთი, ზოგმა ქრთამა ინფურები, ზოგმაც ურო-ურთს დასცხო კეტი! თავიდანვე უიმედოა დამებლანდა ბედის კარი, არცინ შემხვდა მფლობრულად, ამიტვია ვეფლამ მხარი ბეფრი წაზნეს, „იომისქნეს, გაზრეს, რაც იყო ხახრავი. რკინის გბილები მიიხრეს, მაღას აღარ უჩნდა ზღვარი! იცვეჯერ მეტს ვწვავ სათბობ მარაგს, შუბლოს გადამდის ოფლიოსლვარი, ლაწაწას ვიწყებ, დავიმტრეფი, როცა მოვარდება ქარი!

აღარც ცოცხლებში ვითვლები, არც ჩამთვალეს, როგორც მკვლარი, კახელსაც კი ვერ ვაამე, სამტროდ ამომრიხა თვალი, იცის ჩემი გაუკირება, რაც ხენს მჭირს დღეს მრავალი სიმართლეა რასაც ფიჭვნი მცა, გაგიტყვლებით, ვიტყვი მცა, ერთხელ სავარულს ვიდექ მოწამე ამის წეცა! თითოსტარით მოხაჯხავემ, ბუმომ თვალი გაცეცა— ამა, ბუმო, დაუფექი,— დაუფასეს ჩემში მფლომა, —ნუ სწუხლებით, მეჩქარება არ მცალიან ხალაყბითა! ამიგდე შენც სამახხაროდ? ვფიქრობ ჩემთვის, ბოღმა მახრრობს, მოუმატე სელას მეგრამა, ძლიდს მფედველი ბებერს ახლონი შორს გამხხწრო... ბოღმას უკვე ჩემი გული ვეღარ იბრებს, რომ ჩამოფელ დიდ სადგურზე, იქ ეღოდა თავის ტიკებს. დამხვციენ ვით აფორები დამტყროთეს ვით ხახედარი, ლაღისფერი ღვირო მომამტებს, მოვბახხავემ მე დამთვრადო. ბეფრმა ხამ დამთუტლოფო მანკი დაშუღდა გულადა— ახლი ვანზლიან შირაქის წავთისა მუხარგულადა, ხანამდე დროს, მიმეფლეთ ვეფირო სხამ გამაგულადა, ასე დამტოვებთ, დაჯდება წავთი უამროგ ფულადა!

ბრატუნე.

კახეთი ნიანგს სამტრადიიდან

ფიჭვანი ცნობებს მხოლო ნიანგო სამტრადიიდან მრავლენა შენი აბხაიკური საღებოთი მოგდის საკბლო ჩემგან, მსუქანი ძღვენი. ამ ჩვენ ქალაქის კოლონატრის გაწინდა უნდა უთუოდ, ძია, ყოფილ ვაჭრების გამოსაფხეკათ მუშკოთბს სჭირდება ობერაცია.

ნომერ მენამე მაღაზიაში ვნპე პორფილე ჩამედარო დახლში: იმ ვაჭრატონბი ხალხის ქონება მოუფრადებლად წახიდა სახლში.

ნომერ მეთრე მთაზია კი ხულ მოლოკარბებს ჩაუტყის ხელში, როდესაც მისვალ ცაცს არ მოხრებას, გულზე გასკლები, ეცები ყელში.



კალმონასანი

ნიანგი რკინის გზაზე

ნახ. კროტკოვის.



რკინის გზის მუშა:—აზ. ნია ნო, თქვენ დახმარებით ჩვენ უფრო გავაჯანსაღებთ ჩვენს ტრანსპორტს და გავწმენდავთ მას წვრილ და მსხვილი ღებება უოველი ჯურის მავნებლები სავან, რომლებიც, აი, როგორც ხედავთ, იქა-იქ კიდეც არიან რკინის გზაზე.